

Ralph E. Neall:

Késleltettük Jézus visszajövetelét?

Ellen G. White leírta, hogy sietethetjük, de késleltethetjük is az Úr visszajövetelét, ugyanakkor azt is írta, hogy Jézus a „kijelölt időben” jön vissza. Mit értett ez alatt?

Több mint tizennégy évtized telt el azóta, hogy William Miller jövendölt Jézus 1844-beli visszajöveteléről, és sok adventista tűnődik azon, hogy vajon miért is nem jött még vissza Jézus. Egyrészt komoly jelek mutatnak a vég felé: a nukleáris fenyegetés, az Afrika lakosságát tizedelő AIDS és a nyugatot fenyegető kábítószeresek. Politikai intézmények, romboló démonizmus és korrupció.

Másrészt viszont több jel még nem teljesedett be. A vasárnap törvényt még nem adták ki. A vallási jog beszél erről, de hitelét veszítette a PTL összeomlás miatt. Egyetlen szombatünneplő sem ül börtönben amiatt, hogy vasárnap dolgozott. Sok felekezet egyesült, de kicsi a befolyásuk a törvényhozó testületben. Ma nem a vallási fanatizmus, hanem a szekularizálódás és a hitetlenség jelenti a nagy kihívást.

Széles körben elterjedt az az érzés, hogy az egyház elvesztette Krisztus közeli visszajövetelének a tudatát, és sokan nagy erőfeszítéseket tesznek, hogy kimozdítsák az egyházat a holtpontról. Néhányan újra alkalmazzák a jövőre vonatkozóan azokat a próféciaikat, amelyek a múltban már beteljesedtek, azt gondolván, hogy ez felrázza Isten népét és elvezet a végső eseményekhez. Egy ilyen magyarázó 1980-ban írt egy 1400 oldalas anyagot, amiben megjövendölte, hogy 1982-ben és 1983-ban nagy dolgok fognak történni. Mások arról vannak meggyőződve, hogy ez a mostani pápa vezeti a világot a vasárnap-törvények kiadására. Néhányan biztosak abban, hogy 1986-ban a mennyben folyó ítélet már az élők fölött dönt. Mások azt jövendölték meg, hogy az adventisták számára a próbaidő 1987. júliusában járt le, a többiek számára pedig 1987. augusztusában. Néhányan úgy tartják, hogy az ókori jóbél ciklusok az 1987-es évnek rendkívüli jelentőséget adnak.

A napot és az órát ugyan senki nem említi, ám a hónapról és az évről sokan beszélnek. Ezek az emberek általában azt mondják, hogy az Úr arra vár, hogy az egyház megtérjen a bűnből, és tegye magáévá az egyház által támogatott hitelveket és életstílust. Biztosak abban, hogy Krisztus visszajövele azon múlik, hogy népe felkészült-e.

1844 után Ellen White még 7 évtizedig élt. Kiegyensúlyozott útmutatást adhat nekünk az, ha megfigyeljük, hogyan viszonyult az évek múlásához.

Késleltette-e Jézus visszajövetelét?

Sok adventista hiszi, hogy Jézus késlelteti visszajövetelét, és E.G. White-nak egy 1883-ban tett nyilatkozatára utalnak, aki azt mondta, hogyha minden adventista ragaszkodott volna a harmadik angyal üzenetéhez, akkor az Úr „erőfeszítéseik által hatalmasan cselekedett volna, a munka befejeződött és Krisztus visszajött volna, hogy jutalmul magához vegye népét.”¹

„Nem Isten akarata volt, hogy Krisztus visszajövele ennyit késsen” folytatta, és az advent hívőket az ősi Izraelhez hasonlította, akik negyven évig vándoroltak a pusztában. Ugyanazok a bűnök - hitetlenség, világiasság, megszenyeletlenség és viszálykodás - késleltették azt az eseményt, amelyre ez a két csoport vár.

Ebben a nyilatkozatban Ellen White azt is írta, hogy „Isten ígéretei és fenyegetései egyaránt feltételesek”. A feltételek, amelyeket említett, azok voltak, hogy Isten népének meg kell tisztítani magát az igazságnak való engedelmség által, és hirdetni kell a hármaskör angyali üzenetét.

Ez volt az első alkalom, amikor Ellen White ennyire átfogóan beszélt a késedelemről. Az évek múlásával sokszor megismételte e gondolatokat. Azt mondta, hogy amint Isten népe elpecsételtetik és felkészült a rostálásra, Krisztus el fog jönni.² Alkalmankint a hívőket katonákhoz hasonlította, akik

nem végezték el feladatukat; vagy fákhöz, amelyeknek gyümölcsöt kellett volna teremni. Ha hűségesek lettek volna, akkor gyorsan elvetették volna a világban az evangélium magvát, de mivel nem végezték el kötelességüket, a munka jóval lemaradt a mögött, ahol tartania kellene.³

1892-ben Ellen White azt írta, hogy a végső események Krisztus igazságosságának a kinyilatkoztatásához kötődnek, ami 1888-ban kezdődött: „Éppen most tart a megpróbáltatásunk ideje, mert a harmadik angyal hangos kiáltása már elkezdődött, Krisztus a bűnöket megbocsátó Megváltó igazságosságának a kinyilatkoztatásában. Ez a kezdete annak, amikor az angyal világossága betölti az egész földet.”⁴

Ebből a későbbi állításból sokan azt a következtetést vonták le, hogy Krisztus visszajövetelének az ideje egy feltételtől függ - Krisztus igazságának kinyilatkoztatásától. De ezt a mondatot az egész cikk összefüggésében kell olvasni, és összefüggésben mindazzal, amit a hangos kiáltásról E. White írt. 1858-ban pl. arról írt, hogy a hangos kiáltás elhat a szegény rabszolgáig.⁵ 1888-ban a hangos kiáltást összekapcsolta a második és a harmadik angyal üzenetével, különösen kiemelve a szombatot.⁶ És 1909-ben azt mondta, hogy a hangos kiáltás alatt a szeretet diadalmaskodni fog a faji előítélet felett.⁷

Világos tehát, hogy az 1892-es nyilatkozat része egy nagyobb képnek, ezért nem lehet önmagában venni. Emlékeznünk kell arra, hogy Ellen White mindig úgy írt, mintha a végső események éppen most kezdődnének vagy közvetlenül a küszöbön állnának. Ezek közül egyiket sem lehet felhasználni arra, hogy időpontokat tűzzünk ki. 1891-ben elmondott egy prédikációt, aminek az volt a címe, hogy „Nem tartozik ránk az idő meghatározása”. Ebben a prédikációban ezt mondta: „Nem /353/95. oldal tudok határozott időt, hogy mikor töltetik ki a Szentlélek - mikor jön el a hatalmas angyal a mennyből és fog össze a harmadik angyallal a földön a munka befejezésében; üzenetem arról szól, hogy egyedül úgy vagyunk biztonságban, ha felkészülünk a mennyből jövő felüdülésre, ha lámpásaink rendben vannak tartva és égnek.”⁸

A *Krisztus példázataiban* olvashatjuk a gyakran idézett mondatokat: „Krisztus akkor jön el népéért, ha majd az Ő jellemét tökéletesen tükrözni fogja.

Nemcsak az a kiváltsága minden kereszténynek, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét (lásd 2pt 3:12). Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének dicsőségére, gyorsan befejeződne az evangélium magvetése az egész világon; az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát.”⁹

Hasonló sorok között Ellen White azt is írta, hogy ha az egyház fiatalsága jól képzett hadsereg volna, az Úr hamarosan visszajönne; és ha a tagok elvégzik munkájukat úgy otthon, mint külföldön, a világhoz hamar eljut a figyelmeztetés és az úr el fog jönni.¹⁰

Tehát Ellen White nagyon egyértelműen állította, hogy Jézus késleltette eljövetelét és a szent étellel és buzgó bizonyosságtétellel mi siettethetjük.

A késleltetett advent alkalmazásai

De az évtizedek múlásával kérdések vetődnek fel bennünk. Ha Isten tudja, hogy mikor jön el Jézus, akkor hogyan beszélhetünk késlekedésről? Hogyan hozhatjuk összhangba Isten mindenhatóságát - azt, hogy Ő uralja az advent idejét - a mi szabad akaratunkkal - a mi részünkkel abban, hogy késleltetjük vagy siettetjük az adventet? Mennyi ideig engedi meg nekünk, hogy gátoljuk terveinek a beteljesülését?

Ha azt várja tőlünk, hogy a szentségnek minden korábbi meghaladó fokára érjünk, akkor teljesíteni tudjuk valaha is ezt az előfeltételt? És azt a parancsot, hogy az egész világon hirdessük az evangéliumot, hogyan teljesíthetjük, ha az emberek meghalnak és születnek? Csak az adventista evangéliumhirdetés az elfogadható?

Ezekre a kérdésekre sok választ hallunk. Sokan a bűnbánatra és a hit általi megigazulásra összpontosítanak, különösen most, hogy ebben az évben van az 1888-as Generál Konferencia száz éves évfordulója. Mások a magatartást és a zsinórmértéket emelik ki; megint mások pedig arra a feladatra mutatnak, amit a világért el kell végezni.

Minden reformer azt mondja: „Én tudom a választ! Kövessetek engem, és az Úr eljön!” Noha vála-

szaik különböznek, úgy tűnik, abban mindannyian egyetértenek, hogy az átváltozás-igazságossága nagyobb a feltámadás-igazságosságánál, ezért az adventistáknak valami olyat kell tenni, ami még soha azelőtt nem történt meg. Néhányan kétségbe estek, mivel nem látják, hogy az adventisták ezt tennék. A laodiceai egyház még mindig a laodiceai egyház”¹¹

/354/96. oldal Mit mondana Ellen White minderről? Buzdításaival szándékosan le akarta rombolni reményünket? Olyan mércét tűzött volna ki, amit Isten népe nem tud elérni? Hibáztatta a hűséges hívőket mások hitetlensége miatt? Krisztus visszajövetelét Isten népe szentségének vagy bizonyágtételének a feltételéhez kötötte?

A válasz az, hogy mindezt csak az egyik oldalát vizsgáltuk meg annak, hogy mit írt erről a kérdésről, és így torz képet kaptunk. Ellen White valóban mondta, hogy Krisztus késleltette visszajövetelét, de nemcsak azt mondta. Vizsgáljuk meg gondolatainak a másik oldalát is!

Jézus visszajövetelének ideje már el van döntve?

Noha Ellen White gyakran írt késedelemről, arról még többször írt, hogy Jézus eljövetele bizonyos és közel van. 1888-ban érzékeltette ezt a gondolatot, hogy úgy tűnik, Jézus késlekedik, pedig valójában nem késik. „Mi nem vagyunk türelmetlenek. Ha a látomás késik, várj rá, mert bizonyára elfog jönni, nem fog késlekedni. Habár csalódtunk, de hitünk nem vallott kudarcot, és nem estünk vissza a kárhozatba. A nyilvánvaló késedelem a valóságban nem az, mivel az előre kitűzött időben Urunk vissza fog jönni.”¹²

Isten valóban tudja a napot és az órát. Ellen White első látomásában hallotta ezt,¹³ de az Úr nem engedte meg neki, hogy elmondja. A fentebb idézett levél így magyarázza: „Egyáltalán nem emlékszem arra az időre, amit Isten hangja jelentett ki. Hallottam, amikor meghatározta az órát, de attól kezdve, hogy a látomás véget ért, már nem emlékszem rá”¹⁴

A Kongresszus 1888-ban kísérletet tett arra, hogy elfogadtassa a nemzeti vasárnap törvényt. Az adventisták ebben a próbálkozásban annak a teljességét látták, amiről 40 éve beszéltek. Úgy látszott, hogy küszöbön áll a végső megpróbáltatás, de az egyház még nem volt készen - sem a tagok személyes életükben, sem a világért végzett munkájukkal. Ellen White arra buzdította az adventistákat, hogy imádkozzanak haladéktól, hogy legyen idejük elvégezni elhanyagolt munkájukat. Ő nem hitte, hogy elérkezett volna szabadságjogaik korlátozásának az ideje.¹⁵ Amit ebben a fejezetben írt, az más megvilágításba helyezte azt az 1883-as nyilatkozatát, ami azt sugallja, hogy a vég nem érkezik el addig, amíg az egyház be nem fejezi munkáját. 1889-ben úgy tűnt, hogy a végső események elkezdődtek, annak ellenére, hogy az egyház nem végezte el munkáját.

Másik bizonyítékát annak, hogy Krisztus visszajövetelének az ideje meghatározott abban találjuk, amit Ellen White Isten mindenhatóságáról mondott. A Biblia nagy próféciai bemutatják, hogy Isten irányít mindent. „Miként a csillagok, megfutják pályáikat a végtelen űrben, úgy Isten sem siet és nem is késik szándéka véghezvitelében.”¹⁶ Amikor Isten nagy órájának mutatója elérte a Dániel 9:24-27-ben meghatározott órát, Jézus megszületett Betlehemben.

Az Isten dicsőségével kapcsolatos ezékieli látomásban White testvérnő szimbólumokat látott, melyek Istennek a földi uralkodók feletti hatalmát jelképezték. A kérubok szárnya alatt levő kéz azt mutatta, hogy az emberi **/355/97. oldal** események isteni irányítás alatt folynak. Isten a nemzetek megmozdulásai által viszi végbe szándékait.¹⁷

Isten az egyházban is mindenható. Ő garantálja, hogy az egyház sikeresen végzi el küldetését a világban: „A jelenvaló igazság ügyének... Isten terve szerint dicsőséges győzelmet kell aratnia.”¹⁸ Az utolsó generáció idején a mustármag példázata „diadalmas és teljes megvalósuláshoz jut” és az intő üzenet elhat az egész világra, „hogy a pogányok közül vegyen népet az Ő nevének.”¹⁹

Azok a reformátorok, akik elcsüggedtek az egyház állapotától, szívükre vehetik, hogy Ellen White mennyire hitt Isten hatalmában: „Az eredményt Isten hatalma adja. Akiket Isten a maga követeként küld el, azok ne gondolják, hogy az Úr műve rajtuk múlik. Isten nem helyezi halandó lényekre ennek a felelősségre a terhét. Ő, aki nem szunnyad, aki állandóan tervei véghezvitelén munkálkodik, előreviszi művét.”²⁰

Tehát Isten uralma a biztosítékunk. Ha szükséges, Ő maga fejezi be művét. De ha csak az uralmára gondolunk, akkor bűnös közömbösségbe süppedhetünk. Ha Istennek van egy „menetrendje”, és mi sem siettetni, sem késleltetni nem tudjuk, akkor miért is kellene bármit tennünk? Így tehát ha Ellen White két gondolatirányának bármelyikét is csak önmagában nézzük, az veszélyes.

A késlekedés és a közelség összeegyeztetése

Hogyan írhatott Ellen White késlekedésről 1883-ban, amikor 1888-ban azt mondta, hogy „a valóságban nem így” volt. Hogyan egyeztetjük össze a késlekedést a közelséggel?

Itt azzal találkozunk, hogy ugyanazt az eseményt kétféleképpen lehet nézni. A mi szemszögünkből késedelem volt, mert nem végeztük el azt a munkát, amit el kellett volna végezni. De Isten szemszögéből nézve nincs késedelem. Terveit nem bízta teljes egészében ránk. Ő mindenható; Ő uralkodik; kitűzte az időt.

Az biztos, hogy Ellen White azt tanította: Krisztus hamar eljön. 1888-ban írta: „Isten angyalai az embereknek vitt üzenetükben az időt nagyon rövidnek mutatják be. Nekem is mindig így mutatták. Igaz, hogy tovább tartott az idő, mint mi azt az üzenet első napjaiban, gondoltuk. Megváltónk nem jelent meg olyan hamar, ahogy reméltük. Akkor Isten szava kudarcot vallott volna? Nem! Emlékezni kell arra, hogy Isten ígéretei és fenyegetései egyaránt feltételesek.”²¹

Itt látjuk a közelséget és a késlekedést is. De még valamit látunk. A következő szakaszokban White testvérnő többet beszél azokról a feltételekről, amelyeknek eleget kell tenni, mint az időről. Az időre sosem utal úgy, mint ami pusztán információ. A késlekedés áll a második helyen a figyelmeztetések után. Beszél a harmadik angyal üzenetéről és a szombat reformról, azután felhívja Isten népét, hogy tisztítsák meg lelküket az igazságnak való engedelmesség által. Azt mondja, hogy a hitetlenség, világiasság, a megszenteltség hiánya és az Úr állítólagos népe közötti viszálykodás az, ami oly sok éven át a világban tartotta őket.²²

/356/98. oldal Aki hisz Krisztus közeli visszajövetelében, az szent életével és szorgalmas bizonyítástevéssel mutatja ezt meg. Aki abban hisz, hogy Krisztus visszajövele késik, az bűneivel mutatja ezt meg. A gonosz szolga mondja szívében, hogy késik az ura.

Egyszer Ellen White megfeddte egy munkás feleségét: „Láttam, hogy egy ideje már J. testvérnő lázongó lelkületű és akaratos... Láttam, hogy *az Úr eljövetelét nem tartja olyan közelinek, mint amilyennek kellene*, és gondolatainak nem Rochesterhez kellene kötődniük, hanem Isten művében kellene munkálkodnia, keresve az alkalmat, hogy segítse férjét, tartsa kezét, és dolgozzon mindenütt, ahol alkalom kínálkozik.”²³

Ellen White írt az „igazi adventi lelkületről” és arról az asszonyról, aki „az Úr eljövetelét nem tartja olyan közelinek, mint amilyennek kellene”. Ekkor többet beszélt a felkészülésről, mint az időről.

A nép kész lesz, amikor az Úr eljön. A foltok és szeplők már korábban eltűnnek róluk - a büszkeség, a szenvedély, a restség, az irigység, a gyanúsítás és rosszindulatú beszéd.²⁴ Ezek miatt a „szeplők” miatt intett Ellen White. Azt bizonygatta, hogy ebben az életben kell legyőzni a bűnt: egyetlen jellemhibától sem szabadulunk meg akkor, amikor Krisztus eljön.²⁵

Amikor Ellen White írásaiban a „közelség” vonalát figyeljük, azt találjuk, hogy itt is a második helyre kerül az idő kérdése a buzdítás után. Tulajdonképpen kiegészíti azokat a kijelentéseket, hogy a hitetlenség és a bűn késleltette Krisztus visszajövetelét, azokkal a kijelentésekkel, hogy le kell győzni a hitetlenséget és a bűnt, mert Krisztus *hamarosan* eljön. Akár a közelségre, akár a késedelemre gondolunk, a kötelességünk ugyanaz: „Tejes egészében az ember Fia eljövetelének tudatában kell élnünk és dolgoznunk.”²⁶

Anyira át kell hogy hasson bennünket Krisztus adventjének lelkülete, hogy akár a területen való munkálkodásban, akár házépítésben, akár az Ige hirdetésében találhatunk, készen legyünk.²⁷

Akik Jézus visszajövetelét közelinek várják, azok várni, figyelni, dolgozni és imádkozni fognak. A várás és figyelés azt mutatja, hogy idegenek és vándorok vagyunk a földön; míg mások a földi kincseket keresik és úgy élnek, mintha az idő hosszú volna, mi a jobb, mennyei országot keressük.²⁸

Dolgozni azt jelenti, hogy képességeinket fejlesztjük Krisztusért és munkálkodunk a lelkekért. A

várakozással, figyelemmel, imádkozással és munkálkodással a szívünket szenteljük meg.²⁹

Vannak adventisták akik sokat tépelődnek a végidő eseményein, erősen White testvérnő írásaira támaszkodnak, ő azonban nem készített táblázatot a jövőről. Az ilyen táblázatok általában idézetek gyűjteményén alapszanak, és annyifélek, ahányan válogatták őket. Izgalmat keltenek; hatásukra többen vesznek részt az imaórákon - de a dolgok nem a jövődölések szerint alakulnak. Megvan a veszélye annak, ha túl gyakran kiáltunk „Farkas”-t. Ellen White nem azt mondta, hogy az idők jeleit kell figyelniünk, hanem azt tanácsolta nekünk, hogy figyeljünk természetünk legapróbb szentségtelen ösztönzésére is.³⁰ Úgy kell vigyáznunk és imádkoznunk, mintha minden nap az utolsó napunk volna; komolyaknak **/357/99. oldal** kell lennünk, de „nem szabad a szomorúságot és a borút dédelgetnünk.”³¹

Bizonyoságtévesi kötelességünkkel kapcsolatban Ellen White arra buzdít bennünket, hogy szóljunk mindenkihez, akivel találkozunk, mert hamarosan lejár az időnk, amikor munkálkodhatunk; Már csak kevés időnk van arra, hogy harcba hívjunk másokat.³² 1904-ben azt írta, hogy mivel az Úr hamarosan felkel, hogy megrázza a földet, nincs idő a lényegtelen dolgokra.³³

Újból és újból hangsúlyozta, hogy a vég közel van, de nagy munkát kell elvégezni. Milyen szorgalmasan kell dolgoznunk! Mindig is követelmény volt az éberség és a hűség, de mivel a vég közel, Ellen White arra buzdít bennünket, hogy kétszerezessük meg szorgalmunkat. Az üzenetet mondani kell: „Figyelmeztető üzenetünk van, amit elmondhatunk, munkánk van, amit most elvégezhetünk de nem-sokára sokkal nehezebb lesz, mint képzelnénk.”³⁴ /Mennyire beteljesedett ez az 1900-as jövődölés ebben a században!/

Krisztus eljövételének a közelsége adja azt az ösztönzést is, ami kiadóink, szanatóriumaink, iskoláink, élelmiszergyáraink és éttermeink létjogosultságát adja. Az intézmények hosszú lejárátú tervek, de ezek adják meg a mű stabilitását, és segítenek a hármass angyal üzenet hirdetésében. Dolgoznunk kell addig, amíg az Úr nem tudatja, hogy „ne tegyünk további erőfeszítéseket imaházak építésére és iskolák, szanatóriumok és kiadók alapítására...”

Gyarapítanunk kell a felszereléseket, hogy rövid idő alatt nagy munkát lehessen elvégezni.”³⁵

Állandóan a munkákkal kell foglalkoznunk, míg az Úr azt nem mondja, hogy elvégeztetett. Nem fogunk felkészülni eljövételére, ha nem ezt tesszük. Ellen White nem az idő számítására, hanem a munka végzésére és az élet élésére helyezte a hangsúlyt. Csak Isten tudja, hogy mikor jön el a vég, de nekünk mindig abban a hitben kell dolgozni és élni, hogy közel van a vég. Ha azt kérdezzük, hogy „Mikor?”, akkor rossz kérdést teszünk fel; ahelyett azt kellene kérdeznünk: hogyan lehetünk készen akkorra.

Tökéletessé leszünk-e az utolsó időkben?

El fogja-e érni az egyház valamikor azt az állapotot, amikor nem lesz rajta „szeplő vagy sömörögözés, vagy valami afféle” készen arra, hogy „a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül” megálljon?³⁶ Úgy tűnik, ez a bűntelen tökéletességre utal. Hogyan érhető ez el?

Ellen White sosem állította magáról, hogy tökéletes. Röviddel halála előtt ezt mondta: „Nem mondom, hogy tökéletes vagyok, de igyekszem tökéletes lenni. Nem várom el másoktól, hogy tökéletesek legyenek; és ha nem barátkozhatnék testvéreimmel, akik nem tökéletesek, akkor nem tudom, mit kellene tennem.

Megpróbálom a kérdést a lehető legjobban kezelni, és hálás vagyok, hogy lelkiuletem felemelő, nem pedig lesújtó... Senki sem tökéletes. Ha valaki tökéletes volna, akkor készen lenne a mennyre. Ameddig nem **/358/100. oldal** vagyunk tökéletesek, van munkánk, amit végezzünk: elkészülni a tökéletességre. Hatalmas Megváltónk van...

Úgy örülök, hogy hitem megragadja Isten ígéreteit, szeretet által dolgozik és megszenteli a lelket.”³⁷

„Hatalmas Megváltónk van.” Ez a titka annak, hogy felkészüljünk Jézus eljövételére. Ő a mi igazságunk, épp úgy, mint ahogy Ő volt az igazsága minden elődünknek, akik hitben haltak meg.

Az elváltozásra való felkészítésemben Isten része az, hogy megbocsátja bűneimet és nekem tulajdonítja Krisztus igazságosságát, azután hozzásegít, hogy „kegyelemből kegyelembe, erőről erőre, jel-

lemről jellemre” fejlődjek.³⁸ Az én részem az, hogy higgyek ígéreteiben, valljam meg bűneimet, adjam át Neki magam, és legyek kész szolgálni Őt. Amint elhiszem, hogy meg vagyok tisztítva, Isten ezt valósággá is teszi - Krisztus bekötozi sebeimet és megtisztít minden tisztátalanságtól.

A *Jézushoz vezető út* című könyv csodálatosan mutatja be ezeket az áldásokat, amelyek megadják nekünk a jogcímet és alkalmasságot arra, hogy a mennybe jussunk. Ott Ellen White azt mondja, hogy akarnunk kell szolgálni Krisztust és hinni ígéretében, hogy megbocsát és megtisztít. Így van, ha hiszel benne. Isten meg akar tisztítani bennünket a bűntől, hogy gyermekei legyünk és képessé tegyen bennünket a szent életre. „Így kérhetjük ezeket az áldásokat, és hihetjük, hogy elnyerjük. Adjunk hálát Istennek az áldások elnyeréséért.”

Ellen White buzdításait összefoglalva őt egy versenyfutóhoz hasonlítjuk. A Miller mozgalomban 1842-1844-ig „rövidtávúfutó” volt. Mindenét beleadta az újjáéledésbe: pénzét, erejét, imáit - mindent.

A csalódás után már Maratont futott, nem rövidtávot. Ennek ellenére mindig megtartotta a lelkesedés erejét és teljes átadását. Arra buzdított bennünket, hogy áldozatosan adjuk, szenteljük magunkat az Úrnak, mintha minden nap az utolsó napunk volna; hogy inkább Krisztust szeressük, mint a világot; hogy biztosan megvalljuk bűneinket, mielőtt este nyugovóra térnénk, és mint ahogy az adventhivők tették 1844-ben, békében és egyetértésben éljünk. Minden úton-módon arra buzdított bennünket, hogy a maratoni futás egész ideje alatt őrizzük meg a küzdelem lendületét. Krisztus közeli visszajövetele mindig a szentségre és a bizonyágtételre ösztönöz.

Így életünk felkészülés Krisztus eljövetelére. Így éltek az apostolok és minden idők keresztényei. Krisztus közeli eljövetele új ösztönzést ad a keresztényi kötelességek ellátására, de az üdvösség útja nem lett más az utolsó időkben. Hála Istennek, sokan elérték a mércét Krisztusban, és ma is sokan elérik. Bár lennénk mi is közöttük!

/359/101. oldal

Megbeszélendő kérdések

1. Mit írt Ellen White 1883-ban Jézus visszajövetelének késedelméről?
2. 1892-ben azt írta, hogy a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltása Krisztus igazságosságának a kinyilatkoztatásával megkezdődött. Miért kell óvakodnunk attól, hogy Krisztus eljövetele feltételének csak ezt a kinyilatkoztatást tegyük?
3. Lehetséges, hogy Isten népének bűnei teljesen megakadályozzák Krisztus eljövetelét?
4. Az adventistákon kívül nevez meg néhányat azok közül, akik ma hirdetik az evangéliumot a világnak!
5. Hogyan ütközik az a tanítás, hogy az utolsó nemzedéknek az igazságosság magasabb szintjét kell elérni, a Krisztusba vetett hit általi megigazulás igazságával?
6. Mrs. White írásaiban milyen bizonyítékot találunk arra, hogy Krisztus visszajövetelének ideje meghatározott, és Isten tudja azt?
7. Ellen White buzdításai hogyan egyeztetik össze gondolatait a közelségről és a késedelemről?
8. A futó példája hogyan világítja meg Ellen White magatartását Jézus visszajövetelével kapcsolatban?
9. Mi Isten része a mi tökéletessé tételünkben?
10. Mi a részünk a tökéletessé válásban, abban, hogy készen álljunk meg Isten előtt?

/360/102. oldal

Hivatkozások

1. Kézirat 4.1883. /lásd még SM 1/59-73, főleg 66-69/. A cikk minden utalását Ellen G. White írásaiból vettük.
2. Ellen G. White magyarázatok *S.D. Adventist Bible Commentary* 4/1161.
3. General Conference Bulletin, 1893. február 28. 419. old.
4. *Review and Herald*, 1892. nov. 22. SM 1/363.

5. *Early Writings* 277. old.
6. *A nagy küzdelem*, 537-543. old.
7. *Testimonies* 9/209.
8. *Review and Herald*. 1892. március 29. 193. old.; BC 7/984.
9. 69. old.
10. *Education*, 271. old.; *The Acts of the Apostles*, 111. old.
11. Nem egyezik meg a hit általi megigazulás tanával az a meggyőződés, hogy az utolsó időben élő szenteknek az igazság magasabb szintjét kell elérni, mint atyáinknak. Noha valóban meg kell tartanunk Isten parancsolatait és Jézus hitét, nem beszélhetünk Isten előtt az igazságnak különböző szintjeiről. Csak egy igazság által juthatunk be a mennybe - ez Krisztus igazsága. Bármilyen igaznak véljük is magunkat, akkor is csak haszontalan szolgák maradunk. „Üres kézzel jövök Hozzád; csak a keresztbe kapaszkodom” - örökre ezt kell énekelnünk.
12. Levél 1888. 38. (kézirat 816)
13. *Early Writings*, 15. old.
14. SM 1/75; lásd még *Early Writings*, 34.285. old.
15. *Testimonies*, 5/714-718.
16. *A világ reménye* 23. old.
17. *Próféták és királyok*, 331-333. old.
18. GC Bulletin. 1913. május 29. 515. old.
19. *Krisztus példázatai*, 48. old. .
20. *Próféták és királyok*. 112. old. (lásd még DA 822).
21. SM 1/67.
22. i.m. 68. 69.
23. Kézirat, 1867. 3. 1. old. (816) /a szerző kiemelése/
24. *Testimoniess*, 5/214-216; *Review and Herald* 1896. okt. 6, 629. old.
25. Ms. 1874. 5. (Ms. 676).
26. Levél K-66-1901.
27. Levél B-25-1902. 5. old. (Ms 816)
28. *Testimonies* 2/194.
29. *Review and Herald*, 1900. okt. 2. 625. old.
30. *Testimonies*, 5/534. .
31. i.m. 148. old.
32. *Review and Herald*, 1881. október 25. 257. old.
33. *Testimonies*, 8/36, 37. 252.
34. *Testimonies*, 6/22.
35. i.m. 440. 441. old.
36. *A nagy küzdelem*, 380. 379. old.
37. „Az utolsó 153 nap”, *Review and Herald*, 1970. július 23. 3. old.
38. lásd SM 350-400. old.